

Karolína Kýčková

Podoby a proměny básnické tvorby Irmý Geisslové

posudek vedoucího bakalářské práce

Karolína Kýčková se ve své bakalářské práci zaměřila na básnickou tvorbu Irmý Geisslové, autorky, jejíž dílo a osobnost poutá opakovaně a zaslouženě literárněhistorickou pozornost především kvůli rysům a kvalitám, jež se vymykaly dobovým konvencím a dlouho zůstávaly i v soukromí. Autorka usiluje o hlubší charakteristiku poezie Geisslové jako celku, vychází ze snahy „poukázat na různé polohy jejího díla“. Úsilí o komplexní pohled lze ocenit a je přínosné.

Předložená práce je členěna logicky a přehledně. V úvodních kapitolách autorka připomíná stručně a souhrnně hlavní momenty dosavadního literárněhistorického obrazu díla Irmý Geisslové a hlavně jejího životaběhu jakožto ženy-spisovatelky v dobovém kontextu i v souvislostech s její tvorbou. Podstatu práce tvoří kapitoly věnované jednotlivým knižním básnickým sbírkám, od – podrobně pojednaných – Imortel (1879) k dalším sbírkám „pro dospělé“ i pro děti a mládež do devadesátých let; doplněna je stručná charakteristika básní z pozůstalosti. Následuje profil dosavadních posmrtných vydání (výborů) poezie Geisslové. Autorka vedle základního literárněhistorického popisu sleduje a soustředí se interpretačně zejména na témata, motivy a básnické postupy jednotlivých básnických sbírek. Se zjevným zaujetím přitom poměrně úspěšně (i přes některá vnějšková opakování) akcentuje živé, niterné, moderní hodnoty.

Zvolený chronologický postup se jeví jako funkční, umožňuje zachytit zásadní rysy vykládaných sbírek. V Závěru autorka na základě svých předchozích pozorování konsekventně shrnuje literárněhistorický obraz různorodých podob poezie Irmý Geisslové, přičemž se snaží vyhybat jednostrannostem. Zaznamenává proměny básnické tvorby Geisslové (i její jistou vnitřní rozpornost) v souvislosti s generačním, ruchovsko-lumírovským rejstříkem, od poloh tradičnějších, s dobově omezeným významem, po osobité verše z Imortel a z pozůstalosti, s hodnotou takřka nadčasovou, jež jako predekadentní znovuoživil v sedmdesátých letech 20. století Ivan Slavík a které autorka v jeho stopách vyzdvihuje především; distinktivními konstantami jsou tu každopádně „originální poetika, melodičnost a sugestivní obrazy“ (s. 47).

Předložená práce je zpracována formálně bez větších problémů a jako celek působí vyváženě. Její stylistická kvalita je občas kolísavá. Vzhledem k šíři sekundární literatury je možno její výběr a užití považovat za reprezentativní, byť jisté omezení lze vidět v důsažnější registraci dobových reflexí jednotlivých sbírek.

Závěrem konstatuji, že Karolína Kýčková ve své bakalářské práci prokázala schopnost spolehlivé a vnímavé literárněhistorické práce a naplnila zadání a stanovený cíl. *Doporučuji její práci k obhajobě a navrhuji hodnocení velmi dobře, příp. výborně* (dle průběhu obhajoby).

Praha 29. srpna 2023

doc. PaedDr. Luboš Merhaut, CSc.